

trakt som en hvilken som helst anden Kontrakt, der oprettes, og lige saa lidt, som vi paa andre Felter kan bryde vore Kontrakter, lige saa lidt burde det kunne ske paa Omraader, der gælder Arbejdsydelse. Naar der er truffet Aftaler, skal de selvfølgelig holdes, og de maa ikke kunne brydes, uden at det medfører Ulemper for dem, der bryder dem.

Arbejdet ved Havnen ligger nu ganske stille. Man behøver blot at komme sejlene til Byen for straks at faa Øje paa, at der er noget galt paa Færde. Skibene ligger i 2—3 Rækker langs Kajen, og intet Arbejde af nogen Art foretages; Arbejdet er nedlagt, og i de sidste Dage er der yderligere kommet Lockout som Svar paa Arbejdsnedlæggelsen. Arbejdet er nedlagt, uden at den Hovedorganisation, som Arbejdsmandene har, i Virkeligheden har haft Indflydelse derpaa. Havnearbejdernes Fællesforbund har ikke villet rette sig efter Dansk Arbejdsmandsforbund, og den sidst oprettede Organisation, nemlig Dansk Transportarbejderforbund, eller hvad det hedder, vil endnu mindre rette sig derefter, de mener, de kan selv og vil selv forhandle, og de vil ikke have noget med Hovedorganisationen at gøre. Den Strejke, der blev vedtaget for at gennemføre nye Fordringer, blev vedtaget med omtrent kun Halvdelen af Organisationens Stemmer, hvilket ogsaa er et meget betænkeligt Vidnesbyrd om Opløsning og Slaphed i alle Forhold. Den ulovlige Strejke blev vedtaget med 968 Stemmer mod 530, og Tallet paa Medlemmerne i denne Organisation skal være ca. 3000. Det vil altsaa sige, at omtrent Halvdelen af Medlemmerne overhovedet ikke har, maa jeg sige, gidet stemme ved denne Lejlighed. Dette viser en ikke ringe Slaphed i hele Tilstanden. Forleden Dag, da der fra denne Organisations Bestyrelse blev indstillet et Forslag til Overenskomst, faldt Stemmerne paa en lignende Maade.

Dette er jo en Tilstand, som, naar den indtræffer, og navnlig naar den opretholdes blot nogle Dage, for ikke at sige i længere Tid, kan blive højst skæbnesvanger for hele vort Samfund. Alle de mange Skibe, der ligger her i Havnen dels for at udlosse, dels for at lade, ligger her jo ikke gratis. For det første løber der store Udgifter paa, store Liggedagspenge og Ventepenge og Havneafgifter, og hvad det er, og det bliver ikke Enkeltmand, der kommer til at betale alt dette, de skal nok til syvende og sidst blive lignet paa hele Samfundet, blive lagt over paa Varerne, hvorved disses Pris sti-

ger. Men dertil kommer, at samtidig ligger en Mængde Varer og fordærvs, dels Varer, der sendes hertil, og dels Varer, som skal udføres herfra. Saadan let fordærvelige Ting som Smør og Æg kan ikke taale at ligge længe indladede i et Skib; de skal føres videre straks, hvis deres Værdi ikke skal forringes i høj Grad, og den Forringelse af Værdien, der saaledes sker, gaar til syvende og sidst ud over os allesammen. Derfor maa Samfundet gøre, hvad det kan, for at gøre en Ende paa denne Tilstand, og derfor bliver det en Pligt for enhver siddende Regering, altfor ogsaa for denne Regering, at gøre alt, hvad der er muligt, for at gøre Ende paa den nuværende Tilstand. Vi har derfor ønsket at stille denne Forespørgsel for at erfare, hvad Ministeriet har gjort og agter at gøre for at skaffe Ro paa disse Omraader, for at skaffe Arbejdet i Gang, saa at vi kan blive fri for disse ulovlige Strejker, som kommer den ene efter den anden.

Denne Havnestrejke forekommer mig at være et særlig karakteristisk Eksempel paa en ondartet Arbejdsstridighed. Forholdet er nemlig det, at disse Havnearbejdere i Virkeligheden søger at skaffe sig et særligt Monopol, de vil ikke blot ikke selv arbejde under de Vilkaar, som er til Stede, og heller ikke arbejde, mens der forhandles om andre Vilkaar, men de vil heller ikke tillade andre at arbejde. Der er vel neppe nogen Tvivl om, at der nok vilde være andre, der vilde tage Arbejdet op og ogsaa kunde have Ret til at tage det op, men som føler sig ængstelige derved, ikke overfor Hovedorganisationen, thi det er ikke den, der er i Strid, men overfor den Organisation, der staar ude paa eget Felt og siger: Vi kan selv, og vi vil selv, og vi vil ikke have noget med Hovedorganisationen at gøre. Ganske karakteristisk synes jeg, det er, hvad jeg har set de sidste Dage, at de dog nok vil have Penge fra Hovedorganisationen til Hjælp i deres Kamp. Men altsaa, de vil i Virkeligheden have et Monopol her og hindre andre i at tage Arbejdet op. Det kan dog vel ikke siges at være tilladeligt, og det bør Samfundet heller ikke finde sig i. Vi har en Grundlovsparagraf, nemlig § 81, der siger, at enhver Indskrænkning i Adgangen til Erhverv skal hæves ved Lov. Nu rammer denne Grundlovsparagraf ikke umiddelbart dette Forhold, det indrømmer jeg, men Tankegangen i den rammer det, den nemlig, at enhver saadan Indskrænkning, som hindrer den almindelige Adgang til Næring, skal hæves, og en saadan vilkaarlig